

Dødsninger om det virkelige Forhold.

En Tale af Dr. H. Ring holdt for de forsamlede „Knights of Labor“

Houston, Texas. 4de Juli, 1887.

(Fortset fra sidste Nummer.)

Vi lader i Bladene, om en stor saakaldt „Boom“, sat i Bevægelse i Rarheden af Birmingham, Alabama. Vi er glade ved Underrettelser om, at en Del af Nord Alabamas Landomraade, som indeholder Kul- og Mineral-Lejer, har i de sidste seks Aar steget i Værdi, fra \$750,000 til \$50,000,000. Hvad betyder vel sligt Forhold? Det fortaales faaledes, at naar Kapital og Arbejde forsøger at drage Nytte af disse Kul- og Mineral-Lejer, naar Kapital og Arbejde forener sig, det første for Anskaffelsen af Værktøj, det sidste igennem Arbejdet, som frembringer Verdien paa Naamaterialet, saa kommer en Mængde foregaaende Gjere frem og forhinder Samarbejdet mellem Kapital og Arbejde, ved at forlange \$50,000,000 for Rettigheden til at drage Nytte af disse frie Naturgaver, eller ogsaa forlange de en aarlig Udbetaling af \$3,000,000, hvilken Sum udgjør det samme som 6 pCt. Rente paa 50 Mill. Der ligger disse Kul- og Mineral-Lejer, uroret af Menneste Haender og i samme Tilstand, som Staberne efterlod sig dem. Han den retterdige og barmhjertige Gud, som vi fra Vorandommen af har lært at dyrke, har affet disse Goder til sine Børn for at de derat kunde drage Nytte og Glæde. Og desuagtet siger vor Lov, at Kapital og Arbejde maa betale nogle faa Optsjebere \$3,000,000 aarlig for Rettighed til, at lade Industriens Haand røre ved disse Elementer, disse Gaver.

Og naar dette Kvæleri faar eget Raaderum, hvor meget vil der da blive tilbage for Arbejdets Udnyttelse? „Netop saa lidt, at Arbejdet kan jævnt og net eksistere“. Og hvorfor? Igennem dette Monopol over Naturens Gaver, som besidder Naadigheden, ej blot i Nord-Alabama, men næsten over alt, sættes Kapital istand til at tiltinge sig haard Overenskomst med Arbejdet. Af den Aarsag, og den alene, kan de ikke komme overens paa Jævnligbedens Vej. Antag at Arbejdet truer og slyder til Kapitalen. „Jeg tager ikke imod saadan en Spotbetaling, som du byder mig“, derfor svarer Kapitalen: „All rigtig“, „gaa hvor som helst, du vil“. Arbejderen, Repræsentanten for Arbejdet, gaar sin Vej, for selv at finde Arbejde, og hvad man kan finde? Her lever han i et Land, ja rigt at det kan prædicere Jøde, for 10 Gange dets nuværende Folkemængde, og han finder en Nitiendedel af Landet ubenyttet. Han finder Nitiendele af samme Landskul- og Mineral-Lejer uroret. Han finder paa mange Steder ubeboede Landstrækninger og ubenyttede Byggeblokker. Han gaar til Staden New York, og til og med der finder han, inden om selve Stadens Grænser, dens halve Omraade at være ubebygget og ubenyttet, og som saadan til ingen Nytte, dette forunder ham saa meget mere, da han finder mellemlange Strækninger af saakaldte Arbejdsboliger, i hvilke Mand, Kvinder og uslydige smaa Børn kravler som Orme, som om der i Staden ikke stude findes Blads, saa at hvert enkelt Individ der kunde saa et bekvemt og passende Hjem. Han finder rundt omkring sig mange Naturens Elementer ubenyttet og fuldt tilstrækkelige til at give Arbejde og Livsophold til mindst 10 millioner lykkelige Familier. Antag nu at en Arbejdets Repræsentant gaar for at arbejde for sig selv paa et Stykke ubenyttet Landomraade, hvad man der saa vil indtræffe? Et Individ med et Dokument, „Deed“, i Haanden indfinder sig og viser ham bort fra det for omtalte Omraade. Han finder at alle disse ubenyttede, naturlige Fordele ejes af visse Individier, hvilke paastaar at det er deres private Ejendom. Han finder overalt sine Forhaabninger haabløse. Han finder at han ingen Steder kan gaa for at søge arbejde uden, at han saa at sige, maa betale Mulkt til Ejeren af et Naturens Element, bare for at saa Lov til at arbejde. Det er derfor, at han gaar tilbage til Nord-Alabama og tager Hatten af for Kapitalen, bukker sig meget høstlig og siger: „Gode Herre, giv mig lige nok til at leve af og jeg vil blive din Slave“.

Et knapt Levebrød er saa ontrent alt hvad han faar og nogenstunde vil komme til at faa, saalænge det nuværende Stykke af Ejendoms Retten til Land skal regjere, hvormeget han saa end strifer,

„Boycotter“ og strifer om klassificerede Lands-Takster, klassificerede Indkomst-Takster og klassificeret „Konfens“ indtil Dødsdøgn.

Med Tilværelsen af Folke-Mængden følger en større Efterspørgsel efter naturlige Fordele og Helgen deraf bliver, at Priserne stiger for at saa Lov til at bruge disse naturlige Fordele. Alt efter som Folkemængden bliver større, stiger Værdien paa Byglokker, Kul- og Mineral-Lejer, „Waterfronts“ og Land, og ligeledes stiger Værdien paa Arbejdets Privilegium at saa Arbejde. Jo flere af Industriens Produkter der anvendes for Betalingen af de steds forsegede Statter, desto mindre bliver Arbejdernes Indkomster og desto mere elendig er Arbejdernes Stilling i sin Helhed.

Antag at Mr. „Foretagssom“ har i Dag \$20,000 for her i Houston at anlægge en Papiersfabrik; \$20,000 er en Sum lige stor nok til at bygge Fabrikken, samt for Indkøb af Maskiner og Materialer. Han finder en udmærket god Byggeplads for Fabrikken. Den bestaar i en ubenyttet Lod. Menneftelig Virksomhed har aldrig lagt Haand paa samme, og den er i Dag lige saadan, som da Indianerne indehavde det Omraade, som nu Houston indtager. Ejeren af denne Lod tror imidlertid at han kan tvinge „Foretagssom“ til at betale sig \$10,000 for at lade Arbejdet saa Sysselsættelse igennem den, saa at sige, naturlige Fordele. Denne Lod — \$10,000 er hans Pris for samme og om han ikke i Dag kan faa den Pris for den, saa faar han det nok senere hen i Tiden, da Byen jo bliver større. Imidlertid siger „Foretagssom“, at \$20,000 er hans hele Kapital og han behøver den for sin Forretning, hvorpaa han faar til Svær af Landejeren, at det angaar ikke ham. Hvoester forlader „Foretagssom“ med et tungt Hjerte Landejeren og Fabrikken. — Ja, den bliver ikke bygget.

Og just saaledes er det overalt. Overalt, hvor vi finder en tom Plet paa Jordens Ydre, en Plet, som kan gjøres frugtbar igennem mennefteligt Arbejde, menneftelig Foretagssomhed, der finder vi en Vampyr i Mennefte-Stikkelse, som med et Dokument i Haanden bortstrammer Arbejde og maa forjones formedelst saa kaldt „Payment of black-mail“, inden Industriens Hjul kan sættes igang. Kan vi undre os over at disse Hjul stanger saa langsomt omkring, og at de saa tidt kommer i Udvæi; er det underligt at vi altid taler om daarlige Tider; at der altid findes Mand uden Arbejde, altid Mand, som jage efter saadant, betragtede selve Tilløbelsen, til at saa arbejde, som en Yndest; at vi altid avler for meget Bomuld, medens millioner Individier ikke ejer den Skjorte, de bærer paa Ryggen; at vi producerer formange Jødemidler, medens Verdens halve Befolkning ikke faar nok at spise; at Kommerner og Snekere ere arbejdsløse, medens den halve Befolkning er i Trang

for ordentlige Huse og Hjem; at Skomagere ej har arbejde, endskjønt Millioner behøve Fodbeklædning. Hvorfor kan det være anderledes, da Arbejderen saa godt som tvinges til at tigge om Arbejde endskjønt utallige, ubenyttede Muligheder ikke kommer til Nytte, takket være disse Vampyrer i Mennefte-Stikkelse, disse Blodhunde, som med deres Kjøbefontrafter og Dokumenter holder Arbejdet i Kjaastand.

Lad os nu for et Øjeblik gaa tilbage til Kompagnifabet mellem Land, Kapital og Arbejde. For at illustrere Billedet af et lignende Interessantskab, lad os antage, at Værdien produceret af Interessantskabet udvides gennem at tillægge Kapital og Arbejde, til de først nævnte Kul- og Mineral-Lejer i det nordlige Alabama, nu vurderet til \$50,000,000. Ved Fordelingen af produceret Ejendom har vi vist hvorledes 6 pCt. af disse 50 Mill., d. v. s. 3 Mill. Dollars maa overgaa til Interessantskabets vand, i og for saa kaldt Jordrente, eller med andre Ord, \$3,000,000 maa aarlig udbetales til Landejeren for blot at saa Lov til at drage disse Natur-Gaver i Anvendelse. Hvorfor er nu Kjøbet, ved Fordelingen af produceret Ejendom, berettiget til en Del deraf? Hel simpelt derfor, at Arbejdet, gennem sin Industri, har bragt det til Frembringelsen af denne Ejendom. Hvorfor er Kapitalen berettiget til sin Del deraf? Fordi Kapitalen har forskaffet de Redskaber, hvormed Mineral-Lejer bliver bearbejdet. Kapitalisten, som ejer disse Redskaber finder sin Rettighed til dem ved at følge Sporen til deres Tilblivelse, først til Opfinderen af dem, saa til et enkelt Individ, eller flere Individier, fra hvis Industri de er frembragte og sidst til den eller dem, af hvem de er kjøbt. Kapital og Arbejde har saaledes hver sin Andel af Ejendomsret til Ejendommen produceret fra disse Mineral-Lejer og har sin Begyndelse fra menneftelig Industri, og denne Ejendomsret er utværfelig. Hvorfor skulde nu Landejeren tilkomme noget af den ubodnede Ejendom, for hvis Produktion Kapitalen har tilvejebragt Redskaberne og Arbejde udført Arbejdet? Samme Gjere siger, at de har Rettighed til af Kapital og Arbejde, at forde en Rente-Erklæring efter \$50,000,000 eller \$3,000,000 pr. Aar blot for at saa Lov til at tiltræde disse Kul- og Mineral-Lejer. Burde vi ikke omhyggeligt undersøge med hvilken Rettighed han fordrer en saadan uhyre stor Sum? Kan han nu forklare sig at have nogen, være naturlig eller moralsk Rettighed til disse Jorderinger, beviser ikke Samfundet, at det ved at tillade sligt, og paa samme Gang maa erkende, at Arbejde bliver berøvet, det som det med Rette skulde eje? Hvorfor slyder sig hans Jorderinger? Vi ved, at han for seks eller syv Aar tilbage til nogle, som paastod at være Ejere af det omtalte Landomraade, betalte \$750,000 for de raa Natur-Elementer, Kul- og Mineral-

Lejer, men vi ved ogsaa at han nu fordrer \$50,000,000 for samme. Er det under seks Aar bleven forøget i Værdi med \$49,250,000 ved hans Fortjeneste eller Industri? Ophød denne Værdi igennem industrielle Foretagender af nogen af de foregaaende Gjere af disse Natur-Elementer? Koste det maaft \$49,250,000 for at opbage disse Mineral-Lejer? Følge vi hans Paastand noget længere tilbage i Tiden, finder vi, at for ontrent 100 Aar siden havde den sin Begyndelse i et af Regjeringen udfærdiget Dokument til John Jones, derved forstaa vi, at Folket, som for 100 Aar siden beboede dette Land og, som konstituerede Styrelsen, sagde: „Vi vil give John Jones denne Landsstrækning, som hans private Ejendom“; men skabte dette Folk da dette Landomraade med dets Kul og Jern? Kan det bevises at de havde større Ret, igennem den alvise Staber, til samme Land, end den nuværende Generation har? Havde Thomas Jefferson Ret eller Uret den Gang han skrev: „Nude Retten til Jorden ejes af de Levende; de Døde har ingen Rettighed dertil eller Magt over samme“. Hvad Autoritet havde vort Lands Folk, for 100 Aar tilbage, de som forlange siden er gaaet til en anden Verden, til at overføre paa John Jones, som nu ogsaa er død og bort, Ejendomsretten af et Stykke Land, en Ejendoms-Ret, som afskærer Nutidens John Smith, ved at følge en Kæde af Kontrafter og Dokumenter med Udgangspunkt fra ham, (Jones) ved dette Tilfælde at ber nu fordrer \$3,000,000 pr. Aar for blot at saa Afgang til det omtalte Jern og Kul, og gjøre det nyttigt for Samfundet? Hvem vover vel at misbruge den almægtige Stabers Navn, ved at paastaa, at Kul og Jern ikke var af ham bestemt for fælleds Brug og til Velgjernelse for alle hans Børn — for det fattigste Barn født i en Hytte, ligesaa meget, som for Barnet af den stolteste Gyrtse, som nogenstunde har levet. (Fortætttes.)

Nordtyske Lloyd Denne Linies berømte Stibe løbe direkte mellem

Baltimore og Bremen, og befordrer Passagerer til overordentlige lave Priser fra

Kjøbenhavn, Göteborg, Kristiania, Malmø o. s. v.

Til St. Paul, Neb. kun \$47.75 Til Omaha, „ kun 44.30 Til Blair, „ kun 44.50

„Sikkerhed og Bekvemmelighed“

er Kompagniets Valgsporg. Nordtyske Lloyds Stibe har i et Tidrum af 30 Aar ført mere end — 1,750,000 Passagerer — trygt og sikkert over Atlanterhavet. Nærmere Underretning meddeles af: J. Wm. Eshenbarg, Genl. Agent Chicago, Ill.

Dette Blads Kontor har knyttet Forretningsforbindelser, hvorved det er færdig og færdig til at imødekomme Lysthavende med Land-Laan, Assurance, Dampskibe, Billetter, Udferdigelse af Skjeder, Kontrafter o. s. v. Farne til Salgs og til Leje. Peter Ebbeson Dannebrog.

North Platte Lumber Co. Howard City, Neb. handler med alle Slags Tømmer og Byggemateriale God Kvalitet og lave Priser. Vi sælger til St Paul Priser J. A. Cutler, Manager

Dannebrog Jernvare-Mobel og Seletøjbutik fører et kompletteret Lager af Jernfram, Kalkeløse, Blitstøj, Bindu-Glæ, Möbler, Matraser, Senge-Jeeder o. s. v. J Forbindelse hermed drives et Vilkenslagerværksted, hvor Bestillinger af nyt Blitstøj, eller Reparation af gammelt udføres paa kort Notits. Et Udvalg af Rigkister havet fladigt paa Lager. Sæg forhandler ogsaa Seletøj og Eldstræde for samme Priserne garanteret. Theo. J. Steen.

— Frank Iams, — Hestefalg og Foderstald. 50-udgjete graderede Clydo, Norman og Shire Hingste, Træhestte, brægtte Følhopper, Kjøresteste samt alle Slags Heste til laveste Priser. Enhver Hest sælges paa dens egen Meriter. Rigelig Hensland gives Kjøbere. Heste kjøbes og sælges til enhver Tid. Jeg kan sælge en ekstra Nr. 1 Hest saa billig som et skrif kan kjøbes hos andre fordi jeg betaler ingen Leie, kjøber for Kontant og yder ikke hvide Indrømmelser Bankerne, da jeg beholder mine egne Noter. Kom og besøg mig, og der bliver intet Lejen for en „square deal“. Heste fødes og plejes til Dags- eller Ugepriser. FRANK IAM'S NEW STAR BARN. St Paul, Nebraska.

For Nordbrandere har vi intet Afsyl, raabte han, og hans stikkende Dine lyndede i Brede frem fra de bukkede Jernbryn. Haade Du set hende, vilde Du sikkert have taget imod hende, sagde Leander, det vilde have været umenneskeligt, at jage den Stakkell ud i Vej og Vind! Saa! Paa den Maade saa vi tilslut alle Kvædere og Værdere i hele Omegnen ind i vort Afsyl, det vilde snart hedde, at Gaardene Rosen var et Tilflugtssted for alt Bak! Det var netop Noget for Retten! Da J lader Eder tage ved Røsen af en uspekuleret Tøs, saa vil dog jeg ialfald opretholde Orden paa Gaarden. Han nærmede sig Døren. Nicodemus stillede sig foran den og sagde rolig, men bestemt: Benedikt, jeg er den Vidske og Herre her paa Gaarden ligesaa godt som Du, og jeg ved og hvad vi skyld os selv! Jeg giver Dig mit Ord paa, at jeg ikke skal beholde den unge Bige en Time længere i Huset end Mennefte- og Kristensligt fordrer, men nu er hun syg, og jeg taaler ikke at man mishandler hende. Saa længe jeg sidder paa Rosen, skal der ikke tilføjes noget Mennefte Uret under dette Tag. Leander afbrød ham: Du! sagde han tilkidsfuld og med straalende Dine, lad ham kun gaa ind; naar han først har set hende, saa sender han hende aldrig bort mere! Du har Ret, Din Grønstokking! lo Nicodemus og aabnede sagte Døren. Benedikt gik hurtigt og lærnende ind i Sovelammeret. Denegang fik Leander slippe ind med og Nicodemus havde Intet imod, at han hjalp til at holde et vaagent Dje med Benedikt og afholde ham fra enhver raa Handling. Mariann sad ved Sengen og arbejdede nye Strømper til den Syge, fordi hun var saa ydertlig udkommen, at hun ikke vilde have Noget at tage paa sig, naar hun atter fik Lov til at staa op. Hun gjorde Mine til dem, at de maatte forholde sig roligt. Benedikt havde imidlertid neppe faaet Dje paa den Syge, forend han straks sagtede sine Skridt og langsomt nærmede sig Sengen. Den unge Bige sov fast. Hun laa paa Ryggen og havde bøjet den smukt formede Arm om Hovedet. Det faldige mørke Haar var opløst og faldt rigt og bløgende ned paa den snehvide Dærm, som ingen Solstråle havde brunet under de tætte Bondeskæder, og som det hvide Linned ikke fuldt dækkede. Den Sovende havde ligesom aabnet Munden til et Smil, og to Røder skinnende hvide Perlemorntænder funkede frem mellem de soulmende Læber, men paa den slumrende Pande laa der Højhed og Renhed. Benedikt var bleven ganske taus. Han stirrede længe og forbausset paa det

Ja, man skulde næsten tro det! Der er noget Eget ved Dig. Du er ganske anderledes end alle andre Piger, og man maa ogsaa ganske uvilkaarlig elske Dig paa en anden Maade, man kommer til at holde meget mere af Dig end af alle andre og dog, dog er det som om Du ikke hørte til hos os, som en ond Ånd blev Dig omkring! Han lagde nu Pæken med Levnetsmidlerne, som han havde taget med sig og begyndte at rydde Sneen bort fra Døren, for at de kunde komme ind i Hytten. Benedikt, sagde Bally sagte, som om de kunde høre det, tror Du paa salige Frostener? Benedikt syntes at overveje Sagen og traf paa Skuldrene. Hvad skal man sige? Jeg har ikke set nogen af dem, men der er Folk, som ville dø paa, at de have set dem! Jeg har heller aldrig troet paa dem før, men da jeg forrige Aar kom her havde jeg en Drøm, der var saa levende, at man næsten skulde tro, det ikke nogen Drøm og fra den Tid af maa jeg altid tænke paa de salige Frostener, men der hænder mig Noget. Hvad var for en Drøm? Ser Du, bend, jeg elsker, er ogsaa en Gensjæger, og for hans Skyld maa det min Far sende mig herop forrige Aar; i den første Tid, jeg var her, brød jeg, at de salige Frostener og Murzoll truede ad mig, derjom jeg ikke gav sig paa min Vej; de vilde styrte mig ned i Afgrunden! Hun fortalte nu Benedikt hele sin Drøm. Han rystede paa Hovedet og blev ganske tungsinbig. Bally, i Dit Sted vilde jeg blive bange! Men Bally kastede Hovedet tilbage og sagde: Na hvad, Du slyder jo ogsaa Gensjer trods de salige Frostener. Man kan ikke lade sig skræmme. Siden den Tid har jeg sprunget over mangen grund og jeg syntes at have mærket, at der var Noget, som vilde rive mig men jeg holdt mig dog fast. Hun løstede sine stærke, brune Arme udfordrende og sagde: Saalænge jeg har begge mine Arme, behøver jeg ikke at frygte for Noget som helst! Benedikt syntes slet ikke om dette. Paa sine ensomme Vandringer over frygtelige Similun og Vildspigletisser havde han faaet et vist Hang til Gjelertier og tænkt dybere paa Mangt og Meget end andre Mennefter.